

L'APUNT

Cançons de llibertat

Xavier Castellón

El festival Espurnes de Llagostera (Gironès) es tanca aquest vespre amb una producció pròpia i inèdita, l'espectacle *Cançons de llibertat*, en què participaran artistes de generacions i estils ben diferents, entre ells els històrics Joan Vilamala (Esquirols), Àlex Vendrell (Inadaptats, Eina) i Titot amb David Rosell (Brams). El cartell es completa amb Josep Tero, Montse Castellà,

Ivette Nadal, Ebri Knight, Germà Negre, Mabel Flores, Joana, Sotrac i Sicus Carbonell (Sabor de Gràcia) amb el seu fill. Què compartiran tots aquests músics? Una nit en què s'interpretaran poemes i cançons en defensa de la llibertat, la individual i la col·lectiva, la nacional i la universal, com una flama eterna però sempre en risc, de la qual cal tenir cura, també amb la música.

Oques Grasses, amb Josep Montero assegut al mig, actuaran aquest estiu en festivals com ara Canet Rock, Porta Ferrada, Portalblau, Sons del Món i l'Acampada Jove ■ HALLEY

ens permetin tocar menys.”

I és que, tot i haver-se convertit en un dels grups en català més escoltats, l'exposició d'Oques Grasses, en molts sentits, no és tan gran com la d'altres companys d'escena. “Vam prendre la decisió de deixar les feines i fotre-ho tot enlaire per aquest grup i ens ha sortit bé. Però el que ens agrada és fer cançons i cantar-les. Ens trobem que hi ha coses, com les xarxes socials, que, si no les treballes, et quedes fora i, per tant, no tens més remei que cuidar-les,

però n'hi ha d'altres, com la de sortir en segons quins programes de televisió, que no ens venen gens de gust. Tot el que no és fer cançons, de fet, se'ns fa una mica gros.” Guillem Realp, baixista, al costat de Montero durant tota l'entrevista, intervé: “I és que això d'haver gravat un vídeo a les xarxes per anunciar, per exemple, que tens un concert... Buf! Algú s'imagina Bob Marley demanant als seus seguidors que, per favor, se subscriguin al seu canal de Spotify? Maleït capitalisme.” ■

‘Vladivostok’, de Lluís Oliván, és una novel·la sobre la vellesa i el dol que fuig de tòpics i de carrincloneria

Redempció amb naturalitat

Lluís Llor
BARCELONA

El Tomàs està tot just jubilat i viu en una urbanització propera a Barcelona. La seva dona, la Magda, va morir de càncer fa dos anys. El seu fill viu als Estats Units, està casat i té una filla, però la relació amb el pare no és gens fluida. El Tomàs té un amic de tota la vida, alcohòlic, que li insisteix que tingui una parella per fer una “celebració de la vida”. Però el Tomàs s'hi resisteix. Tindrà noves amistats, una veïna maltractada amb un fill adolescent a qui el Tomàs farà classes de reforç. I, sobretot, tindrà el repte de moure's plantat al jardí: una autocaravana que va comprar per anar de viatge a Vladivostok amb la Magda. Només van poder fer 547 kilòmetres.

Aquest seria el plantejament de *Vladivostok*, novel·la de Lluís Oliván que acaba de publicar Periscopi. La trama és possible que a algú l'atregui i, també, que a algú li faci mandra: la vellesa, el dol, la soledat, un cert bonisme... El cert, però, és que Oliván sap agafar aquests elements i girar-los allà on convé per fugir de tòpics. I ho aconsegueix gràcies a un bon ritme, una llargada molt adequada –del total dels diferents capítols–, una llengua fàcil i alhora acurada, uns diàlegs ben travats i uns personatges versemblants. Planteja tot de temes de fondària amb una naturalitat exemplar.

“Vladivostok i l'autocaravana són una metàfora d'un lloc llunyà on al final tots arribem”, comenta

Lluís Oliván ha escrit una novel·la sobre les segones oportunitats ■ NÚRIA ALEMANY / PERISCOPI

l'autor. “El Tomàs és un *homo faber*, un home tècnic que sempre busca respostes objectives. La Magda, en canvi, vivia en un món literari i per això és una gran desconeguda per al Tomàs”, afegeix. Nascut a Lliçà d'Amunt el 1968, Lluís Oliván és autor d'una desena de títols. Dos d'infantils i tres en castellà. “Quan els temes em toquen més endins escric en català, em serveix més per al cop de puny.”

“Volia que semblés una novel·la de vellesa i de dol, però ho és més de redempció”

El Tomàs anirà fent-se seva la pila de llibres que la Magda tenia pendents de llegir i de comentar al seu blog, i això dona pistes dels referents d'Oliván: Roth, Oz, Askildsen, Walsler, Cheever, Kundera...

“Volia que semblés una novel·la de superació de dol i de vellesa, però ho és més de rebel·lia i de redempció. Quan escric, intento no tenir-ho tot planificat des del principi, però sí que tenia decidits la majoria de temes de què volia parlar”, explica. “El tema de l'homosexualitat i el de fumar marihuana els volia mostrar amb naturalitat, perquè ell és un home mecànic i, si li funciona, no cal donar-hi voltes.”

Només tenen nom el Tomàs i la Magda, la resta són el Nano, la Veïna, l'Amic..., “per mostrar la seva distància amb la resta de persones”. I, com se sol dir, l'espai és un personatge més. “La urbanitza-

ció l'he fet servir més cops com a escenari; m'interessa aquesta segona corona metropolitana on la unitat no és el barri ni el carrer, és la parcel·la; és un territori que no és urbà, ni industrial, ni residencial...”

És una obra treballada en què els personatges tenen un recorregut dramàtic, evolucionen. “Em va costar una mica trobar el desllorigador, el *nosaltres* del narrador; vaig encallar-me en algunes fases per mirar d'evitar ser previsible i cursi.”

Assistim a la redempció del Tomàs, que recupera la relació amb la Magda després de ser-li infidel de manera sistemàtica i que, també, estableix una relació amb el veí adolescent per compensar la que mai va tenir amb el seu fill. Segones oportunitats. La subtilitat i contenció amb què Oliván toca els temes canvia amb un final molt reconfortant i rodó. ■